

**

Lancarova dětská léta ve Vishnuh- Society

(Král válečník z Višnua)

Non-Religious Society

Král válečník z Višnua

Lancarova dětská léta ve Vishnuh- Society

(Král válečník z Višnua)

Autor: Višnuh společnost

Kolofon

Autoři: Vishnuh-Society

Adhipati: R.R. Purperhart

Putuh-Agheng: Attie Dotinga

ISBN: 9798320806297

Vydavatelství: Nezávisle publikováno

© Autorská práva: Vishnuh-Society

© Bibliografie, fotografie a ilustrace: Vishnuh-Society

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována nebo zveřejněna tiskem, fotokopíí, mikrofilmem ani žádným jiným způsobem bez předchozího písemného souhlasu držitelů autorských práv.

Nizozemské a javánské překlady knih Lontar od Vishnuh-Society jsou registrovány u státní posloupnosti v Leeuwardenu v Nizozemsku a uloženy Gurubesarem (profesorem, dědicem, knězem) této Vishnuh-Society R.R. Purpleheartem.

© Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána v systému pro vyhledávání informací ani přenášena jakýmkoliv způsobem a v jakékoliv formě, elektronicky, mechanicky, fotokopíí, záznamem či jiným způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

Král válečník z Višnua

Non-Religious Society

Král válečník z Višnu

Inhoud

Prolog	11
Král válečník z Višnua	11
Gurubesar Lancar Ida-Bagus	15
Základní škola.....	25
Slečna Annie.....	29
Pěkné jídlo	54
Pastor	60
Nový pastor.....	73
Týrání dětí.....	84
Čínský učitel s uvolněnými rukama.....	94
Babhatan (= výzva k válce) byl vyhlášen.....	116
Černošský chlapec podcenil malého chlapce.	138
Wong Ireng.....	159
Bakroe a Yorka	175
Věřte v moc, znalosti a porozumění.	200
Pencak-Silat.....	219
Příběhy minulé.....	234
Část historie.....	237
Poslední stupeň základní školy.....	246
V Muloschool	263
Co tomu předcházelo	276

Závěrečná zkouška.....	309
Adhipa král-válečník.	320
Epilog.....	336

Král válečník z Višnua

Prolog

Král válečník z Višnua

Král-bojovník z Višnua a Višnuhova společnost: Dědictví naděje, síly a vedení

Společnost Vishnuh je starobylá komunita založená na jednotě, důvěře a bezpečí.

Tato společnost vznikla před přibližně 9 000 lety na Srí Lance kolem člověka z masa a kostí, který si říkal Vishnuh. V sanskrtu znamená „Vishnuh“ „já“, „osamělý“ nebo „jedinec“. Tento autentický muž přitahoval lidi nespokojené se svými tehdejšími životními podmínkami. Aniž by to sám vyhledával, stal se jejich vůdcem a vedl je k pokojnému životu v džungli, daleko od norem, které je svazovaly.

Ústřední postavou Společnosti Vishnuh je Král-Válečník Vishnuh, známý také jako „Svatý válečník“. Tato legendární postava ztělesňuje nejvyšší stav fyzické, duševní a duchovní

rovnováhy. Král-Válečník nebyl pouze dobyvatelem, ale především ochráncem a duchovním vůdcem, který své lidi vedl se soucitem a neochvějnou disciplínou. Tento titul byl vyhrazen jednotlivcům, kteří prokázali, že v sobě nesou jak fyzické, tak duchovní kvality Vishnuh.

Původ Krále-Válečníka sahá do počátků společnosti, kdy sám Vishnuh přijal roli vůdce a ochránce. Vedl své následovníky do bezpečí v nehostinné džungli na Srí Lance a chránil je před hrozbami. Vishnuh byl znám svou výjimečnou znalostí strategií přežití a bojových umění, jako je Pencak-Silat, bojový styl inspirovaný chováním zvířat, jako jsou tygři, opice a orli. Tyto techniky nebyly zaměřeny pouze na fyzickou obranu, ale sloužily také jako prostředek k dosažení vnitřního klidu a rovnováhy.

Co odlišovalo Krále-Válečníka od ostatních vůdců, byla jeho hluboká duchovní spojitost. Nebojoval pouze fyzickou silou, ale byl také oddán spravedlnosti a ochraně života. Titul byl po staletí

předáván těm, kteří nesli v sobě moudrost a sílu Vishnuh. Králové-Válečníci věděli, že největší bitva se nebojuje na bitevním poli, ale v duši člověka. Často volili mírová řešení a násilí používali pouze jako krajní možnost k ochraně svého lidu.

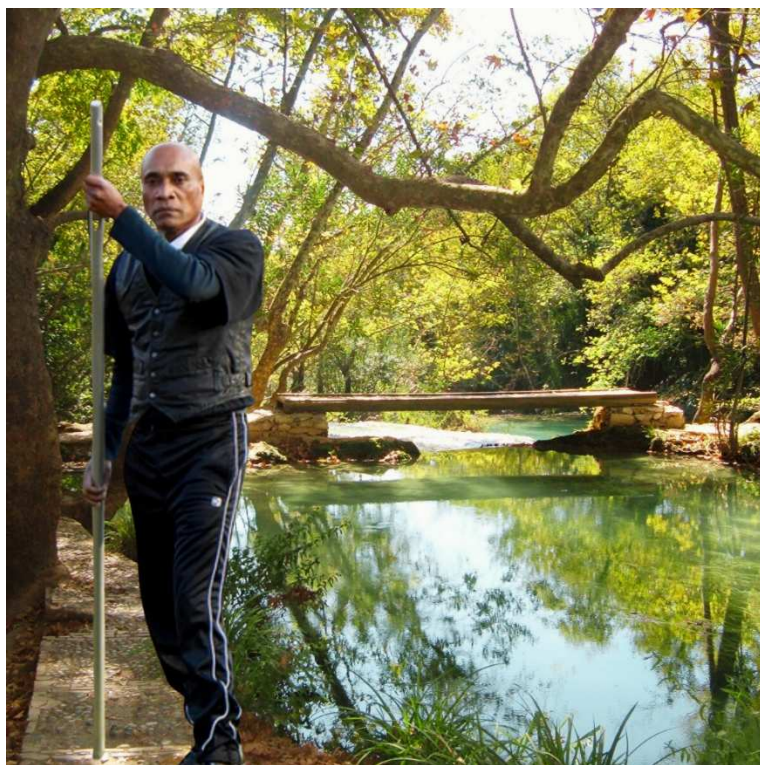
Vishnuh také představil Kunci Batin, techniku stimulace samoléčebných schopností těla prostřednictvím dechových technik, javánské terapie tlakových bodů a bylinné medicíny. Tyto metody podporovaly jak fyzickou pohodu, tak duchovní růst komunity. Díky těmto principům se členové společnosti mohli svobodně rozvíjet.

Po jejich odchodu z Indonéského souostroví našla společnost po obtížné cestě přes Indický oceán a Afriku nový domov v džungli na jihu Surinamu. Současný Gurubesar (vůdce a dědic) vede společnost podle stejných principů bezpečí, důvěry a soucitu, které zavedl Vishnuh. V roce 1979 přenesl odkaz Vishnuh do Nizozemska a zbytku světa, aby sdílel bohaté znalosti a moudrost jako láskyplný dar.

Stejně jako Králové-Válečníci minulosti vede současný Gurubesar, Lancar Ida-Bagus, Společnost Vishnuh s integritou, odpovědností a oddaností. Inspiruje své následovníky nejen k tomu, aby pečovali o sebe, ale také o ostatní. Počet členů vzrostl na více než 9 000, rozptýlených po Nizozemsku a dalších částech světa, kteří si užívají moudré vedení svého Gurubesara.

Společnost Vishnuh není sektou, protože nevyznává bohy. Jde o péči o druhé, jednotu a sdílení toho, co člověk má. Každý je odpovědný za svůj vlastní život a je povzbuzován, aby zůstal věrný sám sobě. Síla autenticity a života v míru s ostatními tvoří jádro společnosti.

V podstatě Král-Válečník symbolizuje dokonalou jednotu síly, moudrosti a spirituality. Tento odkaz pokračuje i v současné generaci, kde Gurubesar nadále vede svou komunitu se stejnými hodnotami spravedlnosti, soucitu a duchovní síly.

Gurubesar Lancar Ida-Bagus

Historie Lancar začala smutně.

Byl opuštěn svými biologickými rodiči v Paramaribu, pod přístřeším divadla, kde ho našli jeho prarodiče. Ti ho odvezli na jih a dali mu jméno Lancar.

Později rodiče svého rozhodnutí litovali a uznali

Král válečník z Višnu

ho za svého, přičemž mu dali jméno Roberto Rudie Purperhart.

Navzdory lítosti rodičů společnost odmítla Lancara vrátit. „Co bylo jednou odhozeno, zůstává odhozené,“ znělo jejich odůvodnění. Podle jejich názoru nyní Lancar patřil k Vishnuhově společnosti, protože ho našli oni, a tím pádem byl vlastnictvím svého právoplatného nálezce. Tento pevný postoj společnosti odrážel jejich přesvědčení, že mají odpovědnost se o Lancara starat a chránit ho, bez ohledu na okolnosti.

Rodiče moudře zvolili neodporovat společnosti a ukončili tuto debatu. Chápali odhodlání společnosti a složitost situace. Přestože pro ně bylo obtížné nemít Roberta u sebe, uznali autoritu společnosti a rozhodli se vyhnout dalším konfliktům. Jejich rozhodnutí ukončit debatu ukázalo jejich ochotu zachovat mír a smířit se se situací tak, jak byla.

Lancar (Roberto) vyrůstal v rámci Vishnuhovy společnosti, prostředí, které ho formovalo do

současné podoby.

Během svého růstu byl Lancar vystaven víře a praktikám této komunity. Společnost, vedená jeho dědečkem a dalšími duchovními vůdci, poskytovala prostředí plné oddanosti a disciplíny, ale také přísných pravidel a očekávání.

Lancar se naučil hodnoty loajality, spirituality a komunitního života, ale zároveň začal zpochybňovat dogmata a omezení, která byla členům společnosti ukládána.

Jak se hlouběji ponořoval do filozofických učení společnosti, začal chápat složitost spirituality a víry v přírodu.

Oceňoval hloubku duchovních praktik, kterým se věnoval, ale zároveň cítil vnitřní touhu objevovat více a najít si svou vlastní cestu v rámci spektra víry a přesvědčení.

Pevná struktura společnosti ho začala dusit a toužil po větší svobodě na své vlastní duchovní cestě.

Začal klást otázky, nejen vůdcům společnosti, ale také svému dědečkovi, dokud ještě žil, a nakonec

i sobě samotnému, o povaze pravdy a smyslu svého vlastního hledání osvícení.

Přestože Lancar hluboce respektoval tradice a historii společnosti, cítil potřebu jít svou vlastní cestou a najít své vlastní odpovědi.

Tento vnitřní konflikt ho postavil na cestu sebepoznání a růstu, kde zpochybňoval své vlastní víry a hodnoty a hledal hlubší pochopení sebe sama a svého místa ve světě.

Navzdory své loajalitě ke společnosti Lancar začal toužit po identitě a svobodě mimo hranice komunity Vishnuh. Cítil vnitřní potřebu objevovat svět za známými hranicemi a najít si svou vlastní cestu.

Tento vnitřní boj byl podporován autoritami ve Vishnuhově společnosti. Povzbuzovali ho, aby čelil výzvám svého života, a společnost mu slíbila, že ho podpoří při objevování jeho vlastní pravdy.

Lancar se rozhodl zůstat věrný tradicím a očekáváním společnosti, ale zároveň následovat svou vlastní cestu a objevovat svou vlastní pravdu.

Tím začala cesta plná výzev, sebepoznání a růstu pro Lancara.

Lancar nebyl obyčejný člověk; jeho javanští předci přinesli hlubokou a fascinující směs tradic, zvyků a příběhů.

Vishnuhova společnost, kde začal svůj život, byla živá komunita plná kulturních vlivů. Zde si Lancar rozvinul svou identitu uprostřed tavicího kotlíku tradic a zažil jak bohatství, tak výzvy svého dědictví.

V samotné vesnici byla různorodost všudypřítomná, s lidmi různých etnických původů a náboženských systémů, kteří žili bok po boku.

Ulice byly plné vůní exotických pokrmů, zvuků různých jazyků a rytmů různých hudebních žánrů.

Tato živá kulturní mozaika tvořila pozadí Lancarova mládí, kde se naučil orientovat mezi různými identitami a perspektivami.

Přestože byl Lancar známý svou všestranností a zdánlivě neomezenými schopnostmi, vždy s

sebou nesl nádech humoru. Bylo to, jako by nesl úsměv, který rozjasňoval ostatní. Jeho společenská povaha a ochota pomáhat ho činily oblíbeným mezi všemi, kteří ho znali.

Jeho humor byl jako osvěžující vánek, který prostupoval každým setkáním, a jeho schopnost přinést světlo do každé situace z něj činila oblíbeného společníka mezi přáteli i známými. Ať už vyprávěl vtipy na setkáních, nebo nabízel poslech pro ty, kdo to potřebovali, Lancar byl vždy připraven se zvedajícím slovem nebo upřímným smíchem.

Jeho srdečnost a laskavost byly jako paprsek slunce v deštivý den, zanechávající trvalý dojem na každém, kdo měl to štěstí ho potkat.

Lancarův humor byl natolik jedinečný a nakažlivý, že dokázal rozjasnit i ty nejtemnější okamžiky. Jeho schopnost přinášet světlo do jakékoli situace z něj činila nepostradatelnou součástí života jeho přátel a komunity. Byl nejen schopný a všestranný, ale také zdrojem radosti a útěchy pro všechny kolem sebe.

Jeho společenské dovednosti a ochota pomáhat šly ruku v ruce s jeho humorem, díky čemuž byl nejen oblíbený, ale také obdivovaný.

Ať už organizoval sousedská setkání, podporoval přátele v těžkých chvílích, nebo jednoduše šířil radost svými vtipy a kousky, Lancar byl vždy připraven rozesmát ostatní. Jeho přítomnost v životech lidí byla jako maják pozitivní energie uprostřed výzev každodenního života.

Jeho schopnost přinášet lehkost i v těch nejtemnějších chvílích zanechala trvalé dědictví, které šlo nad rámec samotných slov.

Lancarova touha po poznání neznala mezí; ve škole vynikal a jeho znalosti často překvapovaly i učitele. Navzdory tomu, že nechodil do školy každý den a vyhýbal se náboženským lekcím, jeho intelektuální zvědavost byla nepřehlédnutelná.

Zdálo se, že má přirozený talent absorbovat a chápat to, co mu bylo nabídnuto, dokonce i mimo formální vzdělávací instituce. Jeho hlad po vědění ho vedl daleko za hranice učebních osnov.

Lancara bylo často možné najít v knihovně Vishnuhovy společnosti, ponořeného do knih, které si sám vybral. Jeho zájmy sahaly daleko za rámec tradičních vzdělávacích programů. Jeho zvědavost ho vedla k široké škále témat, od vědy až po historii, a aktivně se věnoval samostudiu, aby si rozšířil obzory.

I když se ne vždy účastnil běžných lekcí, jeho znalosti a porozumění světu kolem něj byly pozoruhodné. Lancar měl zjevně vrozenou schopnost chápat a aplikovat složité koncepty, často předčil své vrstevníky, přestože nešel tradiční vzdělávací cestou.

Kromě své akademické zvědavosti a neúnavné pomoci své babičce na rýžových polích měl Lancar i svou rošťáckou stránku. Pod jeho zdánlivě nevinným vzhledem se skrýval dobrodružný duch, který se nebál občas posouvat hranice.

Byl zvědavý a rád experimentoval, což někdy vyvolávalo obavy jeho rodičů a učitelů. Jeho rošťáctví často pramenilo z jeho touhy po

objevování a dobrodružství. Lancar se nebál riskovat a občas porušit pravidla, poháněn touhou po vzrušení a nových zážitcích. Ačkoli jeho kousky občas způsobily problémy, byly také známkou jeho živé mysli a odhodlání zkoumat svět kolem sebe.

V roce 1969 se k Vishnuhově společnosti připojil Gerrit M. van Praag, uznávaný nizozemský lingvista.

Jeho hluboké znalosti nizozemského jazyka, evropské historie a společenských věd z něj rychle učinily cenného člena komunity. Díky své učenosti a oddanosti si získal velký respekt mezi členy.

Na žádost společnosti byl Van Praag pověřen čestným úkolem vzdělávat Roberta v těchto oblastech. Tato vzdělávací podpora byla vnímána jako klíčová investice do budoucnosti společnosti, přičemž odborné znalosti Van Praaga sehrály zásadní roli při formování Roberta intelektuálního rozvoje.

Tato iniciativa odrážela nejen závazek

Vishnuhovy společnosti k šíření znalostí a vzdělávání, ale také hlubokou oddanost Van Praaga předávat své vědomosti. Jeho role přesahovala pouhé vyučování; symbolizovala most, který se snažil vytvořit mezi různými kulturními a intelektuálními tradicemi.

Prostřednictvím svých lekcí přispěl k podpoře vzájemného porozumění a vytvořil vzdělávací prostředí, kde byl ústředním prvkem respekt k různým perspektivám a zázemí. Jeho vzdělávací přínos tak posílil nejen intelektuální základy společnosti, ale také mezinárodní dialog.

Základní škola

Ve věku sedmi let byl Lancar přímo zapsán do čtvrté třídy veřejné školy mimo Vishnuhovu společnost. Bylo to výjimečné rozhodnutí, a byly dohodnuty jasné podmínky s ředitelem školy, zejména vzhledem k nedávné smrti Lancarova dědečka, důležité osobnosti v jeho životě. Tento nový krok znamenal pro Lancara zásadní změnu. Do té doby strávil celé své dětství v chráněném prostředí společnosti, obklopen známými tvářemi a hodnotami. Nyní stál před výzvou širšího světa, s novými lidmi, myšlenkami a očekáváními. Přechod do běžné základní školy přinesl Lancarovi několik výzev. Musel se přizpůsobit novému prostředí, novým spolužákům a jinému vzdělávacímu systému. Bylo to učení, při kterém si musel znovu vynalézt sám sebe a přizpůsobit se novému okolí. Poprvé byl Lancar vystaven rozmanité skupině lidí a myšlenek mimo hranice společnosti. Ačkoli to bylo osvěžující, přineslo to také výzvy, zejména proto, že byl zvyklý na ochranné prostředí společnosti.

Snažil se najít své místo v tomto novém prostředí a budovat vztahy se spolužáky. Navzdory těmto výzvám přechod také přinesl pocit svobody a nezávislosti. Začal si formovat svou vlastní identitu, nezávislou na přísných pravidlech a očekáváních společnosti. Lancar byl odhodlaný vytyčit si vlastní cestu světem, s zvědavou myslí a touhou po dobrodružství. Přijal příležitosti, které se nabízely mimo jeho známé prostředí, a byl otevřený všemu, co mu život mohl nabídnout, přičemž stále vážil a respektoval své kořeny v rámci společnosti.

Ačkoli mu bylo teprve sedm let, Lancar se ukázal jako bystrý a mnohem zralejší, než by se dalo od jeho věku očekávat, což mu pomohlo rychle se přizpůsobit novému prostředí. Jeho učitelé byli ohromeni jeho bezchybné nizozemštině. Jeho ovládnání jazyka bylo impozantní a okamžitě si získalo jejich obdiv. Skutečnost, že dokázal komunikovat tak rychle a přesně v nizozemštině, je překvapila a zaujala. Jeho jazykové dovednosti, spojené s jeho odhodláním a schopností se učit, nejen že mu vynesly respekt, ale také trochu

žárливosti od některých spolužáků. Respekt učitelů však zůstal neochvějný, protože si uvědomovali, že Lancar má něco zvláštního, co může nabídnout v jeho akademické cestě. Učitelé netušili o nizozemských lekcích a dalších předmětech, které Lancar již studoval v rámci Vishnuhovy společnosti. To vysvětlovalo jeho ohromující jazykovou zdatnost, ale tehdy to pro ně zůstalo záhadou. Uvědomění si, že už aktivně studoval nizozemštinu a další předměty mimo formální školství, jen prohloubilo jejich údiv. Navzdory jejich omezenému kontaktu s ním, Lancarovo odhodlání a věnování se vzdělání zanechalo trvalý dojem. To, co se na první pohled zdálo jako vrozený talent, se nakonec ukázalo jako výsledek pečlivě naplánované a zaměřené přípravy v rámci jeho komunity. Tento objev vedl k ještě většímu obdivu k Lancarovi, který nejen exceloval ve studiích, ale také prokázal disciplínu a oddanost, která byla daleko za hranicemi jeho věku.

Rychle se ukázalo, že Lancar je schopen postavit se za sebe a přechytračit ty, kteří se ho pokusili

vyzvat. Jeho bystrost a odhodlání mu poskytly schopnost řešit výzvy a opozici chytrým a strategickým způsobem. S kombinací bojového ducha, promyšleného plánování a občasné rošťácké pomsty byl schopen si udržet svou pozici a dokonce předejít své protivníky. Ačkoli jeho přístup byl někdy hravý a výzvou, ukázal jeho vynalézavost a silnou vůli, s níž se bránil. Lancar nebyl snadno zastrašitelný a vždy našel kreativní způsoby, jak se vyhnout i těm nejtěžším konfliktům. Toto odhodlání postavit se za sebe a chránit své zájmy ho činilo nejen nebezpečným protivníkem, ale také respektovaným spojencem pro ty, kteří si získali jeho důvěru.

Slečna Annie

Lancar, ve věku pouhých sedmi let, čelil těžké a bolestné situaci ve čtvrté třídě. Učitelka, která měla být zdrojem vedení a povzbuzení, ho pravidelně šikanovala, což zanechalo hluboké emocionální jizvy. Motivován silným smyslem pro spravedlnost a neochvějným odhodláním postavit se za sebe, začal Lancar přemýšlet strategicky o tom, jak by mohl učitelku přimět, aby čelila důsledkům svého chování. Jeho mysl

Král válečník z Višňua

byla zaplavena plány a taktikami, pečlivě vážil, jak nejlépe čelit své trýznitelce.

Navzdory mocenské nerovnováze mezi nimi se Lancar nedal zastrašit. Věděl, že ji musí přechytračit, a tak použil svou bystrou mysl a neúnavné odhodlání k vytvoření plánu, který by ji donutil pochopit, že její krutost neunikne bez následků. Pro Lancara to nebylo jen o pomstě; šlo o obnovení rovnováhy a uplatnění své důstojnosti. Byl odhodlaný jednat, nejen aby se bránil, ale také aby učitelka pochopila závažnost svého chování. Věděl, že klíčem je trpělivost a inteligence. Lancar začal pozorovat svou učitelku, studovat její rutiny a slabiny, pečlivě analyzovat každý její krok. Uvědomil si, že aby dosáhl svého cíle, bude muset konfrontovat ji způsobem, který ji přiměje přehodnotit své chování, aby si uvědomila, že její činy mají následky.

A pak jednoho dne, když Lancar jel kolem školy na vůz tažený voly se starším válečníkem, ho napadla inspirace. Další den, náhodou, měla učitelka narozeniny. Lancar to považoval za ideální příležitost k tomu, aby jednal, znamená, že

by měl učinit rozhodný krok. Cítil hluboký pocit naléhavosti, aby učitelka čelila důsledkům své krutosti, aby se ujistil, že nebude moci pokračovat ve zneužívání jeho nebo jiných bez následků.

S plánem, který se mu utvářel v mysli, Lancar vyrazil do akce. Skočil z vozu a rychle běžel k „Awara stromu“, kde nasbíral nejdelší a nejostřejší trny, které našel. Jeho tep se zrychlil, jak opatrně mířil k učebně, tiše vešel dovnitř a položil trny pod sedadlo učitelčiny židle.

Tato učitelka ho neustále ponižovala před třídou, ale teď měl Lancar šanci otočit situaci. Bylo načase ukázat jí, jaké to je být překvapen, zažít důsledky vlastního chování. Jeho společník, přítel, který měl vždy rád rošťárny, ho na cestě podporoval, považoval plán za brilantní. Společně pečlivě rozmístili trny, vědoma si toho, že učitelčino překvapení bude rychlé a, v Lancarových očích, zasloužené.

Nabuzeni očekáváním toho, co přijde, se Lancar a jeho přítel vrátili domů, jejich mysli a srdci ještě pořád zněly ozvěny vzrušení. Byli naplněni nejen úlevou, ale také hrdostí na svou odvahu a

rozhodnost. Pro Lancara to nebyl pouhý žert nebo dobrodružství. Tento okamžik byl pro něj daleko hlubší – byl to symbol spravedlnosti, příležitost ukázat, že ani ti, kdo drží moc v rukou a mají autoritu nad ostatními, nejsou nad zákony a nemohou se vyhnout důsledkům svých činů.

Jeho odhodlání bylo motivováno touhou po rovnosti, po rovnováze mezi silnými a slabými, a po tom, aby svět byl spravedlivější místem pro všechny. Tento čin, ač možná zdánlivě malý, měl pro něj zásadní význam, protože věřil, že každá akce, i ta nejmenší, může vést k větší změně. I když se nemohli dočkat, co přinese zbytek jejich cesty, věděli, že tento moment jim zůstane v paměti jako významný bod zvratu, okamžik, kdy se postavili na stranu pravdy. Další den se Lancar probudil dříve než obvykle, plný vzrušení z toho, co mu den přinese.

Nechtěl nic zmeškat, a tak se vydal do školy s odhodláním a cílem. Než však opustil dům, na chvíli se zastavil u okraje vody a hledal hladké, třpytivé kamínky.

Nasbíral hrst čistě bílých kamínků a pečlivě je vložil do malého váčku. Když dorazil do školy, uviděl známou scénu na hřišti: děti si hrály a smály se. Pro ně to byla každodenní rutina plná zábavy a bezstarostných chvil, ale Lancar necítil žádnou přitažlivost k tomu. Vždy zůstal na okraji

a nikdy se nepřipojil k jejich hrám.

Považoval děti, které si tam hrály, za zlé, mazané a dětinské. Jejich chování vnímal jako povrchní a postrádal hloubku, kterou hledal ve vztazích a interakcích. Zatímco ostatní se bavili nevinnou hrou, Lancar se často cítil jako outsider, poháněný svou vlastní cestou a vnitřním světem, který přesahoval jednoduché radosti dětského hřiště. Ty děti byly silně nábožensky založené a často se zdálo, že plně nechápou ani své vlastní víry, natož aby rozuměly Lancarovi. Jejich výchova a vliv prostředí je formovaly na jednotlivce, kteří následovali víru, kterou je učili, bez mnoha otázek. Pro jiná perspektivy nebo kritické myšlenky tu bylo jen málo prostoru.

Lancar, se svou vlastní výchovou v rámci Vishnuh-Genootschap a širokým spektrem myšlenek a lekcí, které tam získal, se cítil čím dál vzdálenější jejich světu. Byl naučen dívat se na různé pohledy na svět s otevřenou myslí, ale nedostatek té samé otevřenosti u svých vrstevníků ho frustroval. Jejich svět se mu zdál tak omezený a uzavřený, zatímco on toužil po